

Oleśnica, dnia 7 września 2020 r.

Trybunał Konstytucyjny
aleja Jana Chrystiana Szucha 12a
00-918 Warszawa

Sygn. akt Ts 33/20

Skarżący:

M Ś
prowadzący działalność gospodarczą
pn.:

NIP

reprezentowany przez r.pr. Bernardetę Szkudlarek
wpisaną na listę radców prawnych przez Okręgową Izbę Radców
Prawnych w Opolu pod numerem **OP-1083**
Kancelaria Radcy Prawnego Bernardeta Szkudlarek
adres do korespondencji: ul. J. Słowackiego 5, II p, 56-400 Oleśnica

Uczestnicy postępowania:

1) Sejm Rzeczypospolitej Polskiej
ul. Wiejska 4/6/8, 00-902 Warszawa

2) Prokurator Generalny
ul. Rakowiecka 26/30, 00-950 Warszawa

3) Rzecznik Praw Obywatelskich - jeżeli zgłosi udział w
postępowaniu
al. Solidarności 77, 00-090 Warszawa

Pismo procesowe – doprecyzowanie
SKARGI KONSTYTUCYJNEJ
dotycząca przepisów ustawy o gospodarce nieruchomościami

W odpowiedzi na zarządzenie sędziego Trybunału Konstytucyjnego z 19 sierpnia 2020 r., doręczonego w dniu 31.08.2020 r., działając w imieniu i na rzecz **M Ś**, prowadzącego działalność gospodarczą pn.: _____, na mocy pełnomocnictwa szczególnego (w aktach sprawy), w załączeniu przedkładam potwierdzone za zgodność z oryginałem dokumenty:

- 1) akt notarialny – umowa sprzedaży nieruchomości z dnia .02.2016 r. Rep.A numer
- 2) wypis z rejestru gruntów wraz z załącznikami,

- 3) decyzję Burmistrza S z dnia sierpnia 2013 r. Nr ;
()
- 4) decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego we W z dnia stycznia 2017 r., .
- 5) decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego we W z dnia kwietnia 2017 r.,
sygn. ,
- 6) skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we W z dnia lipca 2017 r.
- 7) skargę kasacyjną do Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia grudnia 2017 r.

Odnosząc się z kolei do wezwania w zakresie **dokładnego uzasadnienia zarzutu niezgodności kwestionowanych w skardze konstytucyjnej przepisów ze wskazanym wzorcem kontroli**, wskazuję co następuje:

Skarżący domaga się stwierdzenia niezgodności art. 93 ust. 3 w zw. z art. 98 ust. 1 z ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz.U. z 2020 r., poz. 65, zwana dalej „ugn”) w zw. z art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych (Dz.U. z 2017 r., poz. 1161, zwana dalej „uogril”) z art. 21 ust. 1 i art. 64 ust. 1, 2 i 3, art. 31 ust. 3 w zw. z art. 2 i art. 7 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, oraz z art. 21 ust. 1 i art. 64 ust. 1, 2 i 3, art. 22, art. 31 ust. 3 w zw. z art. 2 i art. 7 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Zgodnie z art. 93 ust. 3 ugn „3. *Podział nieruchomości nie jest dopuszczalny, jeżeli projektowane do wydzielenia działki gruntu nie mają dostępu do drogi publicznej; za dostęp do drogi publicznej uważa się również wydzielenie drogi wewnętrznej wraz z ustanowieniem na tej drodze odpowiednich służebności dla wydzielonych działek gruntu albo ustanowienie dla tych działek innych służebności drogowych, jeżeli nie ma możliwości wydzielenia drogi wewnętrznej z nieruchomości objętej podziałem. Nie ustanawia się służebności na drodze wewnętrznej w przypadku sprzedaży wydzielonych działek gruntu wraz ze sprzedażą udziału w prawie do działki gruntu stanowiącej drogę wewnętrzną. Przepisu nie stosuje się w odniesieniu do projektowanych do wydzielenia działek gruntu stanowiących części nieruchomości, o których mowa w art. 37 ust. 2 pkt 6.”.*

Przepis ten wskazuje okoliczności, w których podział nieruchomości jest niedopuszczalny. Celem przepisu jest m.in. ochrona przyszłych nabywców wydzielonych działek przed skutkami podziału, który utrudniałby lub uniemożliwiał wykonywanie ich prawa własności do podzielonej nieruchomości i zagwarantowanie dostępu do drogi publicznej.

Przepis ten co do zasady spełnia swoją funkcję, bowiem decyzja o podziale nieruchomości musi zawierać rozwiązania gwarantujące przyszłym nabywcom możliwość skorzystania z zaprojektowanego dostępu do drogi publicznej. Gwarancja ta polega na uzyskaniu tytułu prawnego do nieruchomości drogowej, na podstawie którego każdy z właścicieli wydzielonych działek może władać wydzieloną nieruchomością pod drogę, a co za tym idzie zrealizować dostęp do drogi publicznej, przez działkę drogową (wewnętrzną), nawet w przypadku kiedy nowowydzielona działka drogowa jest działką rolną o klasie bonitacyjnej podlegającej ochronie, zgodnie z przepisami art. 11 uogril.

Zgodnie z art. 11 ust. 1 uogril „1. *Wyłączenie z produkcji użytków rolnych wytworzonych z gleb pochodzenia mineralnego i organicznego, zaliczonych do klas I, II, III, IIIa, IIIb, oraz użytków rolnych klas IV, IVa, IVb, V i VI wytworzonych z gleb pochodzenia organicznego, a także gruntów, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 2-10, oraz gruntów leśnych, przeznaczonych na cele nierolnicze i*

nieleśne - może nastąpić po wydaniu decyzji zezwalających na takie wyłączenie. Przepis ten reguluje zasady korzystania z nieruchomości rolnej lub leśnej w innym celu niż rolny lub leśny. W przypadku zamiaru zmiany sposobu użytkowania gruntów rolnych lub leśnych, o określonej klasie bonitacyjnej, konieczne jest uzyskanie decyzji administracyjnej zezwalającej na wyłączenie takich gruntów z produkcji rolnej. Wydanie takiej decyzji wiąże się z koniecznością spełnienia obowiązków z niej wynikających (art. 11 ust. 2 uogril), bowiem gleby pochodzenia mineralnego lub organicznego określonej klasy bonitacyjnej podlegają ochronie. Te obowiązki to m.in. konieczność uiszczenia należności i opłat (art. 12 uogril).

Zgodnie z art. 12 ust. 7 uogril należność za wyłączenie 1 ha gruntów rolnych o klasie bonitacyjnej RII wynosi obecnie 378.885,00 zł. W przedmiotowej sprawie wydzielona pod drogę działka nr posiada powierzchnię ha. Szacunkowa opłata, która byłaby naliczona w przedmiotowej sprawie wynosi ok. 23.tys. zł. Samorządy, które nie chcą ponosić takich opłat, blokują możliwość użytkowania otrzymanej w wyniku podziału nieruchomości - działki drogowej, którą z mocy prawa na ten cel nabyły.

Zgodnie z art. 12 ust. 1 uogril *„1. Osoba, która uzyskała zezwolenie na wyłączenie gruntów z produkcji, jest obowiązana uiścić należność i opłaty roczne, a w odniesieniu do gruntów leśnych - także jednorazowe odszkodowanie w razie dokonania przedwczesnego wyrębu drzewostanu. Obowiązek taki powstaje od dnia faktycznego wyłączenia gruntów z produkcji.”* Z kolei zgodnie z art. 12 ust. 3 i 4 uogril *„3. W razie zbycia gruntów, co do których wydano decyzje, o których mowa w art. 11 ust. 1-2, a niewyłączonych jeszcze z produkcji, obowiązek uiszczenia należności i opłat rocznych ciąży na nabywcy, który wyłączył grunt z produkcji. Zbywający jest obowiązany uprzedzić nabywcę o tym obowiązku. 4. W razie zbycia gruntów wyłączonych z produkcji, obowiązek uiszczenia opłat rocznych przechodzi na nabywcę. Zbywający jest obowiązany uprzedzić o tym nabywcę.”*

Zatem podział nieruchomości rolnej lub leśnej i możliwość korzystania w inny sposób z tej nieruchomości, wiąże się dla właściciela z koniecznością wyłączenia gruntu z produkcji rolnej, a co za tym idzie konieczności ponoszenia z tego tytułu należności i opłat. Dotyczy to zarówno nieruchomości podzielonej w celu uzyskania działki budowlanej, jak i nieruchomości wydzielonej pod drogę dojazdową do tych nieruchomości.

Dodatkowo zgodnie z art. 98 ust. 1 ugn *„Działki gruntu wydzielone pod drogi publiczne: gminne, powiatowe, wojewódzkie, krajowe - z nieruchomości, której podział został dokonany na wniosek właściciela, przechodzą, z mocy prawa, odpowiednio na własność gminy, powiatu, województwa lub Skarbu Państwa z dniem, w którym decyzja zatwierdzająca podział stała się ostateczna albo orzeczenie o podziale prawomocne. Przepis ten stosuje się także do nieruchomości, której podział został dokonany na wniosek użytkownika wieczystego, z tym że prawo użytkowania wieczystego działek gruntu wydzielonych pod drogi publiczne wygasa z dniem, w którym decyzja zatwierdzająca podział stała się ostateczna albo orzeczenie o podziale prawomocne. Przepis stosuje się odpowiednio przy wydzielaniu działek gruntu pod poszerzenie istniejących dróg publicznych.”* Przepis powyższy chroni interesy samorządu lokalnego w zakresie wykonywanych przez nie zadań publicznych, ustanawiając przywilej nabycia nieruchomości drogowej w przypadku dokonania podziału nieruchomości przez właściciela, przez którego grunty została zaplanowana budowa drogi publicznej. Przywilej ów jest jak najbardziej akceptowalny, bowiem zmierza do zaspokajania zbiorowych potrzeb wspólnoty samorządowej na danym terenie.

Zauważyć należy, że żaden przepis prawa nie nakłada na podmioty publiczne, które na podstawie art. 98 ust. 1 ugn nabyły z mocy prawa działki gruntu pod drogi publiczne, żadnych

obowiązków z tym związanych, a na podmioty, które nabywają powstałe w wyniku podziału działki, żadnych uprawnień czy roszczeń wobec tych organów, związanych z koniecznością udostępnienia działki w celach drogowych, np. poprzez przeprowadzenie procedury wyłączenia z produkcji rolnej.

W związku z powyższym w przypadku wystąpienia jednocześnie wszystkich okoliczności przewidzianych w cytowanych wyżej przepisach, tj. dokonania podziału nieruchomości rolnej o klasie bonitacyjnej chronionej (tu: RII), w wyniku którego zostaje wydzielona działka pod planowaną drogę publiczną, dochodzi naruszenia lub co najmniej ograniczenia podstawowych konstytucyjnych praw i wolności nabywcy nieruchomości pod działki budowlane, który zgodnie z decyzją „podziałową” ma zagwarantowany dostęp do drogi publicznej przez wydzieloną nieruchomość drogową.

Skarżący wskazuje w pierwszej kolejności na naruszenie **konstytucyjnego prawa własności**. Zgodnie z art. 21 ust. 1 i art. 64 ust. 1, 2 i 3 Konstytucji RP, własność podlega ochronie prawnej, a jej ograniczenia mogą wynikać wyłącznie z przepisów rangi ustawowej i tylko w zakresie w jakim nie narusza to istoty prawa własności. Przyjmuje się bowiem, że prawo własności to konstytucyjnie gwarantowana wolność nabywania mienia, jego zachowania oraz dysponowania nim (zob. TK – P 4/99, K 33/00, K 51/05, K 7/07).

Tymczasem w przedmiotowej sytuacji faktycznej dochodzi do naruszenia wolności dysponowania prawem własności nowonabytej nieruchomości (działki budowlanej), bowiem skarżący nie ma możliwości jej zabudowy (nie może uzyskać pozwolenia na budowę na niej budynku mieszkalnego), bowiem organ architektoniczny – budowlany wskazuje brak faktycznego dostępu do drogi publicznej. Powodem tej sytuacji prawnej jest fakt, iż właściciel nieruchomości drogowej (Gmina S), powstałej w wyniku podziału nieruchomości rolnej i nabytej z mocy prawa, nie wyłączyła działki przeznaczonej pod drogę publiczną z produkcji rolnej.

Doszło zatem do sytuacji, w której w momencie zakupu przedmiotowej nieruchomości, skarżący, zgodnie z treścią decyzji Burmistrza S z dnia sierpnia 2013 r., został zapewniony o tym, że nabywana przez niego nieruchomość (działka budowlana) ma dostęp do drogi publicznej przez działkę nr , gdy tymczasem dostęp ten w rzeczywistości nie jest możliwy, do czasu wykonania przez Gminę S obowiązku wyłączenia przedmiotowej działki z produkcji rolnej. Należy zaznaczyć, że wykonanie tego obowiązku nie zostało obwarowane żadnym terminem ani w przepisach, ani w decyzji, jak również nie jest związane z żadną sankcją na rzecz właściciela nieruchomości drogowej – Gminy S .

Skarżący wskazuje zatem, że podział nieruchomości w wyniku którego dochodzi do wydzielania działki pod drogę publiczną, a działka ta dotychczas była działką rolną o klasie bonitacyjnej chronionej (RII), nie gwarantuje nabywcom działek wydzielonych możliwości wykonywania przez nich prawa własności z wykorzystaniem wydzielonej działki drogowej jako drogi publicznej, czego efektem jest niemożność dysponowania prawem własności nabytej działki budowlanej zgodnie z jej przeznaczeniem.

Skarżący od momentu nabycia nieruchomości wskazanych w akcie notarialnym z dnia lutego 2016 r. (rep. A.), tj. działki nr i , nie może wybudować budynku mieszkalnego, bowiem działka ta nie posiada faktycznego dostępu do drogi publicznej, w rozumieniu przepisów prawa budowlanego.

Powyższe oznacza zatem, że **konstruując normę prawną dotyczącą podziału nieruchomości rolnej o chronionej klasie bonitacyjnej, w wyniku której dochodzi do**

wydzienienia działki pod drogę publiczną, ustawodawca powinien uwzględnić konstytucyjne prawo własności w taki sposób, aby sprzedaż wydzielonych działek nie prowadziła do ograniczenia w dysponowaniu prawem własności, tj. umożliwiła dokonanie zabudowy i korzystanie z działki drogowej przeznaczonej pod drogę publiczną.

Zdaniem skarżącego skonstruowana w oparciu o obecnie obowiązujące przepisy prawa norma prawna jest wadliwa w takim zakresie, w jakim umożliwia przyjęcie różnych sposobów wykładni pojęcia „dostęp do drogi publicznej”, w tym taki, wynikający z utrwalonej linii orzeczniczej, że wystarczy zapewnienie „hipotetycznego” dostępu do drogi publicznej w czasie procedury podziału nieruchomości, gdy tymczasem w przypadku kiedy w wyniku podziału nieruchomości rolnej lub leśnej zostaje wydzielona działka pod drogę publiczną, możliwość korzystania z wydzielonej pod drogę działki zgodnie z jej przeznaczeniem, jest uwarunkowana dodatkowo podjęciem stosownych działań - wyłączenia z produkcji rolnej (art. 11 ust. 1 uogril) przez właściciela wydzielonej działki pod drogę publiczną (tu: organ administracji publicznej), które to działania są całkowicie zależne od woli tego organu.

Zdaniem skarżącego „hipotetyczny” dostęp do drogi publicznej powinien również przewidywać rozwiązania prawne w sytuacji, kiedy dotychczasowy właściciel podzielonej nieruchomości, której część przeszła na rzecz samorządu z mocy prawa pod drogę publiczną, uruchamiając procedurę udostępnienia tej działki drogowej na rzecz nabywcy nieruchomości. W chwili obecnej brak jest takich mechanizmów, co pozwala „w świetle prawa” wprowadzać w błąd nabywcę do rzeczywistego dostępu do drogi publicznej z nabywanej przez niego nieruchomości.

Dodatkowo skarżący to osoba fizyczna, prowadząca działalność gospodarczą, wpisana do CEiDG, będąca właścicielem nieruchomości (działki budowlanej), powstałej w wyniku przeprowadzenia procedury podziału nieruchomości przewidzianej w art. 93 i następnich ugn, nabytej przez niego w celu prowadzenia działalności gospodarczej (działalności developerskiej). Skarżący **nie ma możliwości dojścia, dojechania, a tym bardziej zabudowania swoich nieruchomości, jak również wykonywania na niech zaplanowanej działalności gospodarczej.**

W tym miejscu Skarżący wskazuje również na naruszenie **konstytucyjnego prawa do równego traktowania własności, wyrażonego w art. 64 ust. 2 Konstytucji RP: „2. Własność, inne prawa majątkowe oraz prawo dziedziczenia podlegają równej dla wszystkich ochronie prawnej.”**

W przedmiotowym stanie faktycznym i prawnym twierdzenie, że zasada wyrażona w cytowanym artykule Konstytucji jest zastosowana, nie daje się w żaden sposób obronić. Artykuł 64 ust. 2 konkretyzuje ogólną zasadę równości wyrażoną w art. 32 Konstytucji RP, jednakże w odniesieniu do prawa własności, innych praw majątkowych oraz prawa dziedziczenia. Przepis ten zrywa z wcześniejszym modelem szczególnej ochrony własności społecznej. Równa dla wszystkich ochrona prawna obowiązuje w ramach poszczególnych kategorii praw wymienionych w art. 64 ust. 2 Konstytucji RP. Artykuł 64 ust. 2 Konstytucji RP nie tylko nawiązuje do zasady równości, ale też daje wyraz ogólnemu stwierdzeniu, że wszystkie prawa majątkowe muszą podlegać ochronie prawnej. **Na ustawodawcy zwykłym spoczywa tym samym nie tylko obowiązek pozytywny ustanowienia przepisów i procedur udzielających ochrony prawnej prawom majątkowym, ale także obowiązek negatywny powstrzymania się od przyjmowania regulacji, które owe prawa mogłyby pozbawić ochrony prawnej lub też ochronę tę ograniczać** (zob. TK – 36/98, SK 4/05).

Tymczasem w przedmiotowym stanie sprawy nabywcy działek powstałych w wyniku podziału nieruchomości, w postępowaniu w wyniku którego nie doszło do wydzielenia nieruchomości pod drogę publiczną są w nieporównywalnie lepszej sytuacji prawnej niż nabywcy – przyszli właściciele działek, które powstały w procedurze, w której doszło do wydzielenia działki pod drogę publiczną, a dodatkowo były to działki chronione zgodnie z przepisami art. 11 uogril. Zgodnie z art. 93 ust. 3 ugn, przy sprzedaży wydzielonych działek albo dokonuje się sprzedaży udziału w prawie własności działki wydzielonej pod drogę publiczną albo ustanawia się na tej nieruchomości odpowiednią służebność drogową. Dysponując tytułem prawnym do nieruchomości drogowej nabywcy działek budowlanych mogą we własnym zakresie dokonać procedury wyłączenia nieruchomości rolnej lub leśnej z produkcji rolnej zgodnie z art. 11 uogril. **Takich, ani żadnych innych uprawnień nie uzyskują natomiast nabywcy działek budowlanych powstałych w wyniku podziału, w sytuacji kiedy podział dotyczy również wydzielenia działki pod drogę publiczną.**

Tym samym, naruszona zostaje zasada równości nie tyle pomiędzy różnymi prawami majątkowymi, ale w samym obrębie prawa majątkowego – prawa własności, bowiem innej ochronie prawnej podlega przyszły właściciel nieruchomości wydzielonej w procedurze podziału, bez wydzielenia działki pod drogę publiczną i w której podział dotyczy nieruchomości z chronioną klasą bonitacyjną, a innej – a właściwie żadnej ochronie prawnej nie podlega – przyszły właściciel nieruchomości wydzielonej w procedurze podziału z wydzieleniem działki pod drogę publiczną i w której podział dotyczy nieruchomości z chronioną klasą bonitacyjną. Zróżnicowanie to nie ma żadnego uzasadnienia prawnego lub faktycznego.

Ponadto uprzywilejowanie organu administracji publicznej, który w wyniku podziału nieruchomości z mocy prawa nabywa prawo własności działki przeznaczonej pod drogę publiczną, również nie jest uzasadnione. Skoro bowiem samorząd terytorialny (tu: samorząd gminny – Gmina S) wykonując swoje uprawnienia władztwa planistycznego, wynikające z ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, ustaliła w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego (mpzp) przeznaczenie terenu pod drogę publiczną, a następnie jako organ właściwy – Burmistrz S - wydał decyzję o podziale nieruchomości, zgodnie z którą została wydzielona działka na drogę publiczną i przeszła z mocy prawa na własność Gminy S , to zgodnie z przepisami powinien posiadać zabezpieczone w budżecie środki finansowe związane z wykonaniem postanowień tego mpzp.

Zatem racjonalne i jednocześnie uwzględniające konstytucyjną zasadę równej ochrony praw majątkowych, byłoby ustanowienie procedury, zgodnie z którą samorząd terytorialny, który z mocy prawa nabywa nieruchomość pod drogę publiczną w wyniku podziału zgodnego z mpzp, ma obowiązek w określonym czasie wykonać obowiązki właściciela działki drogowej i udostępnić ją właścicielom działek budowlanych. Tymczasem takich mechanizmów ochrony prawnej w przepisach nie ma, co mając na uwadze powyższe narusza konstytucyjną zasadę równej ochrony praw majątkowych.

W korelacji do powyższego zostaje również zdaniem skarżącego zarzut naruszenia **konstytucyjnej zasady demokratycznego państwa prawnego oraz wywodzona z niej zasada zaufania do organów państwa i stanowiona przez nie prawa, zasada poprawnej legislacji i praworządności, wyrażonej w art. 7 Konstytucji RP.** Dotyczy ona bowiem zobowiązania organów władzy publicznej do stanowienia norm prawnych w sposób poprawny, jasny i precyzyjny zwłaszcza, gdy dotyczą one praw i wolności jednostki. W przedmiotowej skardze wskazane normy

prawne naruszają też konstytucyjną zasadę poprawnej legislacji poprzez brak poprawności i precyzji przy stanowieniu przepisów związanych z podziałem nieruchomości i gwarancją ochrony prawnej nabywcy działki w zapewnieniu dostępu do drogi publicznej, co w sytuacji faktycznej, wskazanej w niniejszej skardze, spowodowało ograniczenie prawa własności oraz prawa swobody prowadzenia działalności gospodarczej.

Skarżący podkreśla dodatkowo, że posługiwanie się przez ustawodawcę zwrotem „dostęp do drogi publicznej” w różnych aktach prawnych, umożliwiając ich różną interpretację i znaczenie prawne, bez wyraźnego zdefiniowania takiej różnicy, prowadzi do niepewności co prawa i podważa zaufanie do ustawodawcy, jak również do innych organów państwa.

Jak stanowi art. 79 ust. 1 Konstytucji RP, każdy, czyje konstytucyjne wolności lub prawa zostały naruszone, ma prawo, na zasadach określonych w ustawie, wnieść skargę do Trybunału Konstytucyjnego w sprawie zgodności z Konstytucją ustawy lub innego aktu normatywnego, na podstawie którego sąd lub organ administracji publicznej orzekł ostatecznie o jego wolnościach lub prawach albo o jego obowiązkach określonych w Konstytucji.

Wskazane powyżej ograniczenia konstytucyjnego prawa własności nieruchomości nie wynika z konkretnego przepisu prawa i nie jest uzasadnione żadnym interesem prawnym czy dobrem publicznym. Wręcz przeciwnie. Zgodnie z Konstytucją RP ograniczenia praw i wolności mogą być ustanowione tylko w ustawie i tylko wtedy gdy są konieczne, a ponadto nie mogą naruszać istoty wolności i praw (art. 31 ust. 3 Konstytucji RP). Zdaniem skarżącego w takiej sytuacji przepisy prawa powinny być sformułowane w sposób precyzyjny i gwarantować jednostce wykonywanie prawa własności. Brak konkretnych regulacji we wskazanym w skardze zakresie doprowadziło do tego, że skarżącemu ograniczono prawo własności, a ograniczenie to nie wynika wprost z przepisów prawa rangi ustawowej, tylko z braku należytych procedur prawnych gwarantujących możliwość wykonywania tego prawa.

Wobec powyższego wnoszę jak we wstępie.

Załączniki:

- odpis pisma wraz z załącznikami.